ma ülle lähhäb, siis ep olle tedda ennam, ja temma asse ei tunne tedda mitte ennam!

Mis innimestega, peab tehtama, kelle pärrast meie kahhe wahhel olleme, kas nemmad on surnud, ehk minnestand.

Kes, kui nisuggune luggu kätte tulleb, omma sûddant ei tahha pattoga koormada; se peab teggema, nenda kui üks moistlik tokter Prantsosi maal teggi. Sedda sinnast toktrit kutsuti ühhe moisnikko jure, kes sojas tõwwes raskeste maas olli: agga ta joudis wägga hilja, haige olli jo surnud, keik olli walmistatud mattuseks. Nüüd on seäl maal se wiis, et kui üks rikkas innimene surreb, temma kehha toktrist lahti leigatakse, et ta sisikonnast woib nähha, mis wigga temma ellule on otsa teinud. Seäl kambris, kus surno kehha seisis, ollid kaks kirriko teenrid kes surnud walwasid, ja selle Ma wisi iärrele palwed luggesid. Nende kahhe mehhe wahhel olli se ülle riid tousnud, kes neist matmisse jures piddi ollema, ja sedda haua rahha ennesele tenima. Sedda rido waigistama läks tokter kambri, ja sejures katsus ta ka sedda surnud, ja leidis, et temmal ei olnud õige surno näggo. Seddamaid laskis ta sedda surnud soja wodi pañna, ja panni temmale kuppo sarwed rindade, pihhade ja säärte peäle, ja laskis temmale nende kohtade peäl kuppo. Keik temma ihho laskis ta õruda (mühkida) jämmeda rättikuttega, mis kaddakaga ollid läbbisuitsetatud ja sojaks tehtud: ja selle õrumisse jures laskis ta temma kõhto hellaste rindade pole wautada. Kui se weel ei tahtnud aitada; siis panni ta temmale kanged õru-

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1793, lk. 20